

[Glistrup.]

de lette lånemuligheder på det internationale valutamarked, er netop, at det internationale opsving endnu ikke er kommet. Den dag, da det internationale opsving kommer, skal de, der er de naturlige kunder og måske også beherskende aktionærer i de udenlandske banker, der nu formidler lånene, selv til at låne for at kunne udnytte opsvinget, og så er mekanismen inden for banken den, at man så må trække pengene hjem fra dem, man har lånt ud til i de tider, da éns naturlige kundekreds ikke har optaget lån.

Derfor vil vi på det tidspunkt, som regeringen hele tiden har sat sin lid til, komme i den situation, at når vi virkelig skal til at bruge penge til noget fornuftigt, nemlig til at få vort erhvervsliv til at køre godt igen, når vi skal til at foretage råvareindkøb osv. for at udnytte den gode nye konjunktur, der er opstået, så er Danmarks situation lige den stik modsatte, så skal vi til at tilbagebetale de gamle lån. Vi kan ikke låne nye penge på nogen som helst måde, og så kommer vi altså på det tidspunkt, som regeringen har stillet op som vores store fata morgana, til at fryse i de danske hjem, fordi vi ikke kan betale vore olieregninger for den næste måneds import af olie.

Derfor er der i allerhøjeste grad grund til at gøre den tilføjelse til hr. Ellemann-Jensen: glæden over hr. Ellemann-Jensens tale vil forhåbentlig holde, til solen går ned, og det vil altså sige til tiden efter, at vi har behandlet punkt 20 på dagsordenen i dag, fremskridtsforslaget nr. 117 om det, der virkelig kan indebære en løsning på det, som hr. Ellemann-Jensen så smukt talte om, nemlig at vi begynder at foretage et massivt spring fremad i retning af at lette indkomstskatten, da det først og fremmest er den, der bevirker, at vi har den uorden i vor økonomi.

Glæden over hr. Ellemann-Jensens tale vil forhåbentlig også holde, indtil vi ser en ny helhedsplan nr. 7 eller 11, eller hvor meget det nu bliver, fra venstres side, hvor vi virkelig kan se, hvordan man kan gennemføre foranstaltninger på det niveau, som hr. Ellemann-Jensen med rette påpegede er nødvendigt, for at vi kan opfylde vor forpligtelse efter den konvention, vi nu vedtager. For jeg er da helt sikker på, at hr. Ellemann-Jensen ikke kan mene, at venstres hidtidige forslag om at ville spare 3 $\frac{1}{2}$ mia kr. og bruge 2,6 mia kr. mere, eller hvordan ven-

stres forslag ellers har set ud, på nogen som helst måde kan matche de store og rigtige og modige og værdige ord, som hr. Ellemann-Jensen nys kom med her fra denne talerstol. Lad os se et ordentligt udspil fra venstre. Fremskridtspartiet giver tilsagn om så at gå i samarbejde om det, så vi virkelig kan opfylde de forpligtelser, som den konvention vil pålægge os, som vi skal stemme om her om et øjeblik.

Ib Nørlund (DKP):

Hr. Ellemann-Jensen bakket op af hr. Glistrup har lige herfra frembragt en meget ordrig argumentation for farerne ved tilslutning til den overenskomst, der her er tale om. Det fremgik ganske åbenlyst, at disse talere nærrede et håb om udefra at få foreskrevet landet en økonomisk politik, som svarer til deres bestræbelser – at besøg fra valutafonden, som skulle stille ufravigelige krav, var de forhåbninger, man klyngede sig til fra den pågældende side.

Jeg har endda mærket mig, at hr. Glistrup finder ud af, at netop et opsving i den kapitalistiske økonomi ville motivere sådanne indgreb.

Vi ser i alt dette en understregning af en motivering for, at der bør stemmes imod det pågældende forslag.

Steen Folke (VS):

Jeg havde ikke lejlighed til at kommentere dette forslag, da det var til første behandling, og jeg skal derfor sige et par ord om VS' principielle stillingtagen til forslaget.

Det kunne være fristende at holde en større tale om den kapitalistiske verdens krise, som jo i virkeligheden er baggrunden for det forslag, der behandles her, men jeg skal nok spare folketingset for en sådan stor tale. Jeg går ud fra, at det ikke er, fordi man med forventning har set frem til en sådan tale, at der er et så stort fremmøde i dag.

Jeg skal nøjes med nogle korte bemærkninger og sige, at forslaget jo er en slags efterregulering af det institutionelle system på valutamarkedet på basis af en udvikling, som for længst har fundet sted. Der er bl. a. tale om en udvikling, som har medført en nedtur for den amerikanske imperialisme, som for bare 10 år siden stod langt stærkere i den kapitalistiske verden, var langt mere dominerende og toneangivende – ja, næsten enerådende – end tilfældet er i dag.